

deles Majoritet dog vil være en urimelig Højde; om der overhovedet skal sættes noget Tal, tror jeg, det vil være rigtigst at gøre til Genstand for Overvejelse under den Udvalgsbehandling, som skal finde Sted.

Den anden Betingelse for, at Nævnene kan vedblive at eksistere, er den, at Indenrigsministeren giver Samtykke dertil. Efter den Praksis, som Indenrigsministeren har fulgt i de Aar, der er gaaet, har jeg den mest afgjorte Tillid til, at han ved sine Afgørelser vil tage saa skønsomt et Hensyn som vel muligt. Den tredje Betingelse for, at Nævnsinstitutionen kan opretholdes, er den, at det godtgøres, at der er et efter Kommunens Størrelse betydeligt Antal husvilde. Nu tror jeg, at dette er en lidt for farlig Sætning at have i Loven, for hvad vil det sige, at der skal være „et betydeligt Antal husvilde“? Ogsaa denne Sætning maa vi gøre til Genstand for Overvejelse i Udvalget, ikke for at sikre os det normale Forhold, thi det normale er 3 pCt.s Lejeledighed, men fordi vi maa være forsigtige med at tale om „et betydeligt Antal husvilde“.

Vi har hilst dette Lovforslag med Glæde, for saa vidt som det indeholder alle de Regler, som er indeholdt i den nugældende Lov. Da vi i Fjor gik til at tale om et Afviklingsforslag, var det, vi søgte at lade Ejerne faa den størst mulige Ret overfor den Række af ubillige Lejere, som fandtes. Derfor havde det været os en større Glæde, om Lovforslaget var gaaet videre i Retning af at være et Afviklingsforslag, saaledes at Ejerne virkelig havde faaet mere Haandsret over de ubillige Lejere, fremfor alene at gøre Stedmomentet gældende, det Stedmoment, som i højeste Grad gør sig gældende i dette Lovforslag — Storkøbenhavn for sig, Provinsbyerne for sig, Landet for sig —, en Inddeling, som Forholdene muligvis gør det nødvendigt at tage. Men slette Lejere og slette Ejere findes saavel indenfor som udenfor København; paa Ordning af dette Forhold raader Forslaget ikke Bod, thi jeg tror ikke, der vil blive Tale om at gøre mange Rettelser i Enkelthederne i dette Lovforslag udover en nødvendig Rettelse i § 1, 3die Stykke.

Men jeg vender tilbage til alle disse udmærkede Oplysninger, som Ministeren har skaffet os ved dette Lovforslag. Her findes Ting, som er meget værd at overveje. Der er et enkelt Punkt, jeg ønsker at berøre. Det er Andelsboligforeningernes Henvendelse til Indenrigsministeriet, der findes optaget som Bilag 8. Her optræder en

Række af Andelsboligforeninger, som ønsker, at Andelshaverne skal have samme Ret, som den, der køber en Ejendom, har til efter et Aars Forløb at flytte ind i den. Vi mener, at det vil være et billigt Hensyn, at den, der har været Medlem af en Andelsboligforening gennem i alt Fald samme Tidsrum, muligvis et længere Tidsrum, virkelig faar Lov til at komme ind i den Ejendom, han er Medindehaver af, og vi vil støtte en saadan Bestemmelse, hvis den paa en eller anden Maade kunde formuleres, saaledes at det ikke blot blev den, som havde Penge nok til at købe sig et Hus, der kunde skaffe sig Bolig, men at den, der kun havde Midler til at skaffe sig Andel i et Hus, kom til at nyde samme Rettigheder.

I det kommende Udvalg vil vi rejse Kravet om, at Bestemmelsen om $\frac{2}{3}$ Majoritet ikke bliver opretholdt. Vore Ønsker er stadig gaaet i den Retning, som Skelskør Byraad udtaler Ønsket om: en Aagerlovgivning mod ubillig Lejeforhøjelse. Skelskør Byraad udtaler, at man „ønsker indført Bestemmelser, der sikrer Kommunens Beboere forlods Lejeret til de i Kommunen værende Lejligheder, og et Værn imod eventuel Lejeaager, helst gennem Domstolene“. Et Lovforslag om Lejeaager maa blive Slutstenen paa hele Huslejelovgivningen. Derfor ønsker vi at naa et Resultat saa hurtigt som muligt. Vi mener, at det Materiale, Ministeren her har skaffet til Veje, vil være et særdeles godt Materiale til at skaffe os en Afviklingslov, og jeg anbefaler Forslaget til videre Behandling i et Udvalg.

Niels Petersen: Det glæder mig, at det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, udtalte sig ret bestemt og kategorisk imod den ejendommelige Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter der kræves kvalificeret Majoritet for at holde paa det bestaaende. Det er ogsaa ganske naturligt fra hans Synspunkt. De Konservative herhjemme og i andre Lande har jo altid haft stor Forkærlighed for, at der træffes Bestemmelser paa den ene og den anden Maade til at værne om det bestaaende. Ogsaa Bestemmelser om kvalificeret Majoritet, for at det bestaaende ikke skal falde bort, har man stadig fra den Side ytret Forkærlighed for. Men her har vi en Ordning, der er — hvad skal jeg sige — i den Grad antikonservativ, at jeg sjælden har set noget lignende. Her siger man: Det bestaaende, lad det bare falde bort; det vilde være urimeligt, at der skulde kræves simpel